

■ Выправавана на сабе

У Беларусі ў будынках устаноўлена каля 37 тысяч ліфтаў, большасць з якіх перамяшчае пасажыраў і грузы штодзённа, без перапынку на выхадныя і святочныя дні. Але якімі толькі не выглядаюць пад'ёмныя машыны перад сваімі карыстальнікамі: старэнькімі і зусім новымі, бясшумнымі і не зусім... Падтрымліваюць такую велізарную колькасць пад'ёмнікаў у належным тэхнічным стане на першы погляд не вельмі прыкметныя, але такія важныя ў вялікім горадзе брыгады электрамеханікаў. Іх змена нагадвае сапраўднае баявое дзяжурства. Карэспандэнты «Звязды» вырашылі паназіраць за іх працай.

Паспець за 40 хвілін

— Неяк з цягам часу складалася, што электрамеханікамі на рамонце і тэхнічным абслугоўванні ліфтаў працуюць пераважна мужчыны, — гаворыць начальнік вытворчага участка № 4 ААТ «Ліфтсервіс» Леанід БАБУК. — А вось на рэгулярны агляд тэхнічнага стану пад'ёмных машын ходзяць збольшага жанчыны. Яны працуюць два дні па дванаццаць гадзін. Пасля ж двое сутак спецыялісты адпачываюць. Уначы ж у якасці аператара за пультам працуе дзяжурны электрамеханік. Ён прымае экстрааніяныя заяўкі і пераадрасоўвае іх у аварыйную службу.

Участак, якім кіруе Леанід Бабук, абслугоўвае 1636 ліфтаў. У сваю чаргу, ён падзелены на шэсць працоўных участкаў. Грузавых ліфтаў тут — усяго толькі 45. Сталічны Паўднёвы Захад і Малаўка — гэта спальныя раёны. Тут вельмі шмат дамоў, колькасць паверхаў якіх 12 і больш. А тады, па

нормах, у такіх высотных пад'ездах павінны быць устаноўлены ўжо два пад'ёмнікі.

У дыспетчарскім пункце участка можна бачыць дзве сістэмы кіравання ліфтамі. Са старэйшай мы знаёмы: дыспетчар прымае выклік, седзячы за металічнымі скрынкамі, на якіх шмат лямпачак і пераклучальнікаў. Новы ж блок кіравання меншы за сістэмны блок камп'ютара, а на маніторы можна сачыць за ліфтамі ў рэжыме рэальнага часу. На экране відаць, на які паверх пехаў пэўны ліфт, адчыняе ці зачыняе ён дзверы... Калі ж пад'ёмнік выйдзе са строю, то часам яшчэ ў дыспетчарскім пункце можна вызначыць характар паломкі. Што ў значнай ступені спрашчае і паскарэ працу механіка.

— Выклікі да нас пераважна паступаюць раніцай, вечарам і ў выхадныя, — гаворыць дыспетчар Ірына ЦЫРЫНСКАЯ. — Велікі крыўдна, калі людзі ў захраслым ліфце пачынаюць спяняцца злосць на дыспетчары. Нібыта ён можа запуніць машыну ці папрэдыць яе спыненне... У нашым выпадку электрамеханік прыйдзе не пазней, чым праз 40 хвілін пасля моманту падачы заяўкі. Хаця ёсць для нас адна напружаная ноч — навагодня. Многія спяшаюцца сустрэць 1 студзеня па-за межамі сваёй кватэры. І пры гэтым забываюцца, што стандартны ліфт разлічаны ўсяго толькі на 350-400 кілаграмаў вагі! І з пасля электрамеханік выпускае кампанію з 6-8 чалавек. Няўжо лепш чакаць у захраслым ліфце спецыяліста, чым спусціцца на першы паверх у два-тры заходы?

■ Нашы суседзі

На чым «стаіць» сучасны Ноўгарад?

Кажуць, ёсць Масква з Санкт-Пецярбургам, а ёсць Расія — настолькі розніцца ўзровень жыцця сталічных гарадоў і перыферыі. Карэспандэнт «Звязды» пабывала паміж двума мегалісімамі і даведлася, як жывецца ў «сярэдняй» расійскай глыбіцы. Аказваецца, не толькі багатая гісторыя і старажытныя храмы слаўнага ноўгародскага зямля.

АРЫЕНТАЦЫЯ — НА ТУРЫЗМ

Сёння эканоміку Ноўгародскай вобласці фарміруюць прадпрыемствы пяці асноўных відаў дзейнасці. Гэта апрацоўчыя вытворчасці (30,9% даходаў), аптэвы і рознічны гандаль (13,4%), транспарт і сувязь (11,3%), будаўніцтва (5,1%), сельская гаспадарка (2,3%). Сярод прадпрыемстваў, якія пералічваюць у бюджэт найбольшыя сродкі — «Акрон» (выраб мінеральных угнаенняў), Баравіцкі камбінат вогнеўпораў (матэрыялы, якія захоўваюць свае ўласцівасці пры высокіх тэмпературах), структурны падраздзяленні Расійскай чыгункі, ААТ «Сбербанк Расіі» і іншыя.

Але вытворчасць — не адзінае, на што арыентуецца мясцовая ўлада. Як адначасна ў намеснік губернатара Ноўгародскай вобласці Аляксандр Смірноў, яшчэ не да канца раскрыты турыстычны патэнцыял рэгіёна. Доля турызму ў абласным бюджэце складае 1,5-3%, цягам трох-ча-

Дзікуны ў чалавечым абліччы

— Чаго толькі не робяць у ліфтах! — абурэацца электрамеханік 6-га разраду па ліфта участка № 4 Іван Варажун. — Ёсць у мяне на абслугоўванні адзін такі «шматпакутны» пад'ёмнік на дванаціпапярвоым доме. Я плафоны ў кабінэ памяняў восем разоў. Кнопак — і не злічыць ужо. Адзін чалавек прыйдзе, выкліка ліфт і паедзе. А другі абавязкова торкне адвёрткай у пластмасавую кнопку. Навошта так рабіць? Здаралася, калі ў ліфце захрасалі дзеці. А бацька вызваў іх з дапамогай... скареры. Ну ці не дзікунства гэта?

Што і казачы, вандалы ліфты не шкадуюць. Падпаленыя кнопкі, размяляваныя сцены, выбітыя дзверы — гэтыя следы дзейнасці хуліганаў бачылі

Дыспетчар Ірына Цырынская сочыць за дэзяткамі ліфтаў у рэжыме рэальнага часу.

многія. А калі іх ловяць, то матывацыя дзённаму часцей за ўсё адна: «Проста захачалася зрабіць». Церпяць з-за гэтага як жыхары, так і абслуговая арганізацыя, якая вымушана лішні раз марнаваць грошы на рамонт.

— Влізніны выдаткі мы няоем з-за гэтага, — тлумачыць сітуацыю галоўны інжынер ААТ «Ліфтсервіс» Георгій ІВАШКА. — А запаланыя часткі нам чараўнікі на самалёце не дастаўляе — мы набываем іх у ўласныя сродкі. Да таго ж мы атрымалі ў спадчыну ад савецкіх часоў пасажырскія ліфты, вырабленыя па-за межамі Беларусі, — напрыклад, у Расіі ці ва Украіне. І камплектуючыя для іх купляюцца ўжо за валюту. Ёсць у нас на баланс дзве кватэры ў якім калісьці атрымлівалі ўніверсітэцкія выкладчыкі і прафесары. Дык там ліфты ламаліся раз у год-паўтара. А ў некаторыя дамы электрамеханікі ходзяць на заяўкі так часта, як у краму па хлеб. Вандалы падпальваюць кнопкі выкліку,

Нармальныя праца ліфта амаль цалкам залежыць ад жыхароў

— З кожным годам на ўчастку з'яўляецца ўсё больш новых ліфтаў. Старыя машыны, якія сваё адпрацавалі, саступаюць месца сучасным. Пад'ёмнік, выпушчаны ў 1970-я гады, на ўчастку ўжо амаль не засталася, нягледзячы на пэўныя цяжкасці з фінансаваннем праграмы па іх замене. 25 гадоў эксплуатацыі для ліфта — гэта ні ў якім разе не догма. Проста пасля кантролю за састарэлай машынай становіцца яшчэ больш пільным. Пры беражлівым абходжанні яна можа праслужыць значна даўжэй. Па статыстыцы, у 95% даўгавечнасць працы ліфта залежыць ад жыхароў. Але скажыце, што ўсё новае — супернадзейнае і застрахаванае ад паломак, мы не можам, — запэўнівае Леанід Бабук.

— Ёсць свае плюсы і мінусы як у старых савецкіх, так і ў новых машын. Па частцы неперабораў эксплуатацыі невялікую фору даюць усё ж старыя ліфты. Сваю лепту сюды ўносяць і час, які патрабуецца на наладку машыны пасля яго ўстаноўкі. Паступова механікі даводзяць машыну, як кажуць, «да розуму», і працэнт паломак рэзка панікаецца.

Свая распаўсюджаная прычына, па якой захрасаюць людзі, — гэта таўханне і скокі, асабліва пры руху ўніз. Спрацоўваюць сістэмы абароны, каб іна стотна трасе, і яна заставае на месцы. «Любяць» гэтым займацца дзевяціцца прывесці ў «падвешаным» стане. Тыповую памылку пры захрасанні чалавек дапускае, спрабуючы самастойна вырабаць. Але гэта рабіць ні ў якім разе нельга. У кабінэ чалавек знаходзіцца ў бясцесі. Пасажыры ўсяго толькі трэба наісцунуць кнопку сувязі і дакачацца адказу аператара. Можна здарыцца і так, што хопіць парад дыспетчара. Бывалы выпадкі, што чалавек проста неадцягвае да канца кнопку па трэбнага паверха. Ліфт зачыняўся і, вядома, нікуды не ехаў...

Рэдка, але ўсё ж здараецца так, што на раёне масава адключалі электраэнергія. Самае важнае ў гэтым выпадку — не разгубіцца, калі заліта

у дыспетчарскую і просяць дастаць з дна прыямка патрэбны прадмет. І электрамеханік ідзе і дастае ключы, тэлефон, кашалёк... Хоць гэта і не ўваходзіць у яго працягу аба-вязкі. У гэты ж час можа захраснуць чалавек, які будзе чакаць спецыяліста з-за таго, што хтосьці не змог утрымаць у руцэ тэлефон. Знаходзілі ў прыямках і канверты з лістамі, якія кідалі адрасатам у паштовую скрынку.

— Я памятаю выпадак, які здарыўся, калі толькі пачынаў працаваць электрамеханікам, — прыгадае Леанід Бабук. — Сям'я ехала набываць новы аўтамабіль, і людзі ўпусцілі ў прыямку поўны кашалёк грошай. Аўтамабіль тады каштаваў тысяч п'яць рублёў — значная сума! Пачкі грошай рассыпаліся, і купюры вартасцю ў пяцьдзесят і сто рублёў разлечылі па ўсім прыямку. Іх даставалі адтуль пад вельмі пільным кантролем...

«Кландайк» у ліфтовай шахце

Калі ліфт прыязджае на першы паверх, то паміж дзвярыма і падлогай кабінэ ўтвараецца прадаўгаватая шчыліна. Яна вядзе ў прыямку. Чаго там толькі не знаходзяць электрамеханікі! Справа ў тым, што людзі чамусьці выкарыстоўваюць яго ў якасці... «містасці» для смецця. Хоць гэта забаронена ўсім існуючымі нормама! Пераважна ў прыямках ляжыць рэкламныя буклеты і рэкламныя лісткі з паштовых скрынкі.

Ляцяць туды і недакуркі, якіх электрамеханікі часам вырабаюць амаль ведрамі. Дастанутая адной іскры ад непатушанай цыгареты — і пачнецца буйны пажар. Дык навошта самім сабе закладаць міну запаволеннага дзеньня?

У нашых людзей чамусьці існуе адна дзіўная звычка. Яны пачынаюць даставаць ключы, яшчэ едучы ў ліфце. Хопіць аднаго неацягнутага руху, каб яны выслынулі з рук і апынуліся ў прыямніку. Тады неахайнікі звоняць

у дыспетчарскую і просяць дастаць з дна прыямка патрэбны прадмет. І электрамеханік ідзе і дастае ключы, тэлефон, кашалёк... Хоць гэта і не ўваходзіць у яго працягу аба-вязкі. У гэты ж час можа захраснуць чалавек, які будзе чакаць спецыяліста з-за таго, што хтосьці не змог утрымаць у руцэ тэлефон. Знаходзілі ў прыямках і канверты з лістамі, якія кідалі адрасатам у паштовую скрынку.

— Я памятаю выпадак, які здарыўся, калі толькі пачынаў працаваць электрамеханікам, — прыгадае Леанід Бабук. — Сям'я ехала набываць новы аўтамабіль, і людзі ўпусцілі ў прыямку поўны кашалёк грошай. Аўтамабіль тады каштаваў тысяч п'яць рублёў — значная сума! Пачкі грошай рассыпаліся, і купюры вартасцю ў пяцьдзесят і сто рублёў разлечылі па ўсім прыямку. Іх даставалі адтуль пад вельмі пільным кантролем...

Народ на выдумкі хітры

Сваіх домарослых «кулібіных» хапала ва ўсе часы. Хітрыкі выдумляюць як малія дзеці, так і людзі ва ўзросце.

У шматпярвох дамах доволі часта сустракаюцца ліфты з рухомай падлогай. Яны разлічаны на мінімальную вагу грузаў у пяціццаць кілаграмаў. Зроблена гэта для таго, каб у кабінэ не ездзілі самастойна малія дзеці. Адзін хлопчык, які вельмі любіў катацца на ліфце ў адзіночку, закатаў з сабой у кабінэ камень, каб хапала вагі.

Хітрыя камбінацыі выдумлялі і асобы без пэўнага месца жыхарства.

У машынным аддзяленні.

Яны ўпадабалі ліфт у якасці бясплатнага прытулку над галавой. Бадзгі заходзілі ў ліфт позна ўначы, даязджалі да сярэдзіны, націскалі кнопку «Стоп» і спакойна ўкладвалі спаць. Прыходзяць раніцай людзі, якім трэба ехаць на працу. А ліфт не выклікаецца! Даводзілася чакаць аварыйную, марнаваць бензін, час... «Выкурцыць» бамжой таксама цяжкавата: пакуль не прынужэш — бадзгі не хочуць пакідаць імправізаванае прыстанішча...

Механік прыгадаюць, як у пачатку 1990-х гадоў у ліфце гасцініцы «Зорка» аднойчы захраслі дзверы кітайцаў. І кожны з іх меў вялікую сумку. Як яны ўсе там змясціліся, так і засталася загадкай...

Як стаць электрамеханікам?

Пачаць працаваць на ліфта адначасова і проста, і не зусім. Любы чалавек пры жаданні можа навучыцца абслугоўванню пад'ёмных машын нават тады, калі ён раней не меў ніякага дачынення ні да электрычнасці, ні да тэхнікі. Медыцынскія патрабаванні, аднак, крыху жорстка. Само сабой, рукі і ногі павінны быць цалкам здаровымі. Нагадана мець добры зрок і, вядома ж, слых. А вось «па сэрцы» цяпер могуць і забракаваць. Справа ў тым, што ў апошнія гады асобы сталічных гарадаў даўно змясціліся на ўзвядзенне гмаху вышынёй у 16—25 паверхаў. І калі ча-

лаvek захрасне ў такім ліфце падчас масавага адключэння электраэнергіі па раёне, механіку дзевяццацца не адзін раз падмаца ў машынным аддзяленні амаль на самы верх гмаху.

«Ліфт давай!...»

Электрамеханікаў можна выдатна навучыць працы на тэхніцы. Аднак ніхто не вучыць іх асаблівасцям дыпламатычных перамоў і навывам псіхолога. Ніхто не ведае, як можа зрагаваць захраслы чалавек. Адзін рызык проста моцна спалохацца. У другога можа пачацца прыступ бо-язі замкнёнай прасторы. Трэці пачне буяніць. А чацвёрты будзе спакойна чакаць механіка...

— Рабіў я плаваны тэхнічны агляд ліфта. Павесіў перад тым таблічку: «Ліфт на рамонце». Тут раптам чуло моцны ўдар у дзверы, — успамінае Іван Варажун. — Я крычу: «Ліфт на рамонце!» Сярод плыні неадзіннага лянкі ледзьве разабраў: «Ты мне ліфт давай!» «Праз паўтары гадзіны пойдзе!» — адказаваў. Пяны ўдарыў нагой у дзверы — тыя пагнуліся. Іду да яго, а ён мяне пачынаў і аднекуль выхапіў маніроўку. Я хуценька лабег наверх, у машыннае аддзяленне, і па сувязі прасіў дыспетчара выклікаць мільёны. Праз колькі часу прыехаў экіпаж. Кватэры, дзе жыве злучаныя, вылічылі хутка. Зайшлі ў жытло, а бундзяжыцкі ў сапраўдным вэрхале. Растаўхалі яго. Я пыхтаюся: «Ты чаго за мною ганяўся з маніроўкай?» «Ну, прабачце, не забуду жа...» Я на ліфтах працую з 1978 года. Пабацьку шмат непрыкрытага цыннізму. Але гэты выпадак скалануў да глыбіні душы...

Падманлівы фальклор

Невядома чаму, але ў гарадскім фальклоры дагэтуль захаваліся байкі пра тое, як ліфт можа забіць чалавека. Маўляў, а што будзе, калі раптам тросы абаруцца? Ёсць людзі, якія ў гэта вераць і таму вельмі баяцца ездзіць у пад'ёмніках. Аднак спецыялісты за-пэўніваюць: тросы, якія і прыводзяць у рух кабінэ, маюць дванаціццакратны запас трываласці. Верагоднасць таго, што яны абаруцца ўсе разам, меншая, чым падзенне метэарыту. Да таго ж калі хуткасьці кабінэ ўзрастае больш чым на 15%, спрацоўваць лойнікі. Іх надзейнасць яшчэ паўтара стагоддзя таму даказалі на сабе іх вынаходнік Оліс, стаўшы пад кабінай і загадушы абсячы адначасова ўсе тросы. Не можа праваліцца і падлога кабінэ, бо яна праектуецца так, каб вытрымаць дзевяці тон грузу. Так што карыстаўся ліфтамі спакойна. І шанейце іх, як і спецыялістаў, якія абслугоўваюць пад'ёмнікі. Ад якіх працы гэтых не-заўважных людзей вельмі залежыць якасць камфортнага пражывання ў вялікім горадзе...

Валяр'ян ШКЛЕННІК. Фота Надзеі БУЖАН

«БЕЛАРУСЬ — НАША ЗДРАЎНІЦА»

Між іншым, Беларусь з Наўгародскай звязвае не толькі асоба Федара Міхайлавіча. У 2001 годзе паміж адміністрацыйнай вобласці і беларускім ўрадам было заключана пагадненне аб гандлёва-эканамічным, навукова-тэхнічным і культурным супрацоўніцтве. Дзейнічае праграма «Развіццё расійска-беларускага супрацоўніцтва ў галіне дызелнага аўтамабілебудавання», якая прадугледжвае распрацоўку і вытворчасць дызелнага аўтамабіля тэхнікі новага пакалення. Акрамя гэтага, бюджэтайтваральнае акцыянернае таварыства «Акрон» паставіць нам мінеральныя угнаенні, а ў Беларусь закупіць калійныя. Вялікі поспытам у жыхары Ноўгародскай вобласці карыстаецца і беларуская сельскагаспадарчая прадукцыя — мяса, малака. У цэлым сёлета за першае паўгоддзе экспартныя пастаўкі ў Беларусь складалі 26,5 мільянаў ШТА, ім-

портныя паступленні — 46,1 мільянаў ШТА.

«Беларусь становіцца здраўніцай для жыхароў нашага рэгіёна, — дадаў намеснік губернатара Ноўгародскай вобласці Аляксей Афанасьеў. — Многія (і некаторыя неаднаразова) ездзяць у беларускія санаторыі,

прывозяць вельмі добрыя водгукі. Гэта сведчыць пра высокую якасць санаторна-курортных паслуг».

Рэалізуецца і яшчэ адзін сумесны праект: сёлета ў пасёлку Пралетарый Ноўгародскага муніцыпальнага раёна пачаў працаваць дзіцячы садок, пабудаваны беларускай фірмай. Садок разлічаны на 175 месцаў і мае басейн. Такое вось супрацоўніцтва.

КАБ ДАКТАРЫ НЕ БЕГЛІ У СТАЛІЦУ

Паводле звестак органаў дзяржаўнай статыстыкі, агульная колькасць людзей, што прыехалі ў Ноўгародскую вобласць, за першае паўгоддзе сёлета складала 11,5 тысячы чалавек. Выехаўла 10,6 тысячы чалавек. У параўнанні з аналагічным леташнім перыядам гэтыя лічбы павялічыліся на 7,2% і 1,6% адпаведна. Пры гэтым з іншых рэгіёнаў краіны прыбыло 3,9 тысячы чалавек, яшчэ 1,4 тысячы — мігранты з замежжа.

Існуюць і захады па прыцягненні на працу ў вобласць маладых спецыялістаў. Як адначасна намеснік губернатара Аляксандр Смірноў, уся моладзь з'язджае ў Маскву і Санкт-Пецярбург на лепшыя заробкі і ўмовы жыцця.

Асабліва востра гэтая праблема праявілася ў недахопе медыкаў. «У нас доктар «хуткай дапамогі», ў адпаведнасці з указамі прэзідэнта і нашымі дадатковымі «ўліваннямі» ў гэту сферу, атрымліваў каля 40 тысяч рублёў (амаль 11,5 мільёна беларускіх

рублёў. — Аўт.), а ў Піцеры — 70 тысяч. Доктары з'язджалі, але цяпер сітуацыя пакрысе стабілізуецца».

У прыватнасці, мы выдзяляем грошы на атрыманне жылля — 500 тысяч рублёў, — распавёў Аляксандр Смірноў, Акрамя таго, ў сёлах дзейнічае федэральная праграма «Земскі доктар», паводле якой маладому спецыялісту, які едзе працаваць

У сёлах дзейнічае федэральная праграма «Земскі доктар», паводле якой маладому спецыялісту, які едзе працаваць у вёску, выдзяляецца мільён расійскіх рублёў.

У вёску, выдаецца мільён расійскіх рублёў. У аўгусте сярэдні абласны заробак, па словах намесніка губернатара, складае 22400 рублёў (прыкладна 6,3 мільёна беларускіх рублёў).

УСТОЙЛІВАСЦЬ «НА ТРОХ НАГАХ»

Горад Баравічы — райцэнтр расійскай глыбіні, адметны буйным прадпрыемствам, якое з'яўляецца бюджэтайтваральным у вобласці — Баравіцкім камбінатам вогнеўпораў. Неспэцыялістаў складаюць зразумець, што там вырабляюць. Сярод убачанага ў адным з вытворчых цахаў, дзе давалася пабываць, — цэгла,

якая вытрымлівае высокія тэмпературы (з яе складаюць доменныя печы), каміны. А колькі яшчэ засталася неагледжанага! Прадпрыемства ўяўляе сабой гэты «завод для заводаў», выпускае прадукцыю для чорнай і каліраванай металургіі, нафтавай, хімічнай, шкляннай, цэлюлозна-папяровай, будаўнічай прамысловасці. Камбінат вогнеўпораў першы ў Расіі заснаваў і вытворчасць пранптаў, якія выкарыстоўваюць у нафтаздабыўальнай прамысловасці. Сваім выглядом пранптаў нагадваюць круглыя буйныя пясок, іх засыпаюць у разлом пароды, і гэта не дае ёй змыкацца і аблягчае здабычу нафты з нетраў. Баравіцкі камбінат вогнеўпораў мае багатую гісторыю з 1857 года. Сёлета нават адкрыўся музей прадпрыемства, які сапраўды ўражае сваёй экспазіцыяй у некалькі вялікіх залы.

«Цяпер наша вытворчасць распаўсюджваецца не толькі на металургію, але і на іншыя віды прамысловасці. Паралельна мы набылі кантрольны пакет акцыяў «Новабанка». Такім чынам, мы ўстойліва стаім «на трох нагах» — выраб вогнеўпораў, пранптаў і банкіяўскай дзей-

насць», — падсумоваў генеральны дырэктар камбіната Уладзімір Мажорын.

На камбінаце працуе больш за 4,5 тысячы чалавек — дзевяціцца частка насельніцтва Баравіч. Пра тое, што прадпрыемства прыбытковы, сведчыць не толькі словы гендырэктара. Так, адным з праектаў камбіната стаў адкрыць у 2007 годзе фізкультурна-аздараўленчы комплекс «Алімп». Для правісійнага гарадка ён выглядае самавіта. Тут і аквапарк, і боўлінг з більярдам, спартзалы і салон прыгажоды, а таксама гасцінца, рэстаран, бар... Апроч ФАКА, на рахунку камбіната — санаторый-прафілакторый, медсанчасць, спартыўны стадыён, база адпачынку, Дом культуры, аб'екты грамадскага харчавання, даступныя не толькі супрацоўнікам прадпрыемства, але і ўсім гараджанам. Можна задацца пытаннем, навошта невялікаму гораду такая шырокая рэкрэацыйная інфраструктура? Зрэшты, не ведаю, але наконст астатніх аб'ектаў, але па забавляльна-аздараўленчыя паслугі ў «Алімп» сталі чэргі...

Дзясня СЕРАДЗЮК. Мінск — Ноўгародская вобласць — Мінск